

NORDENFLYCHT, HEDVIG CHARLOTTA

**Andelige skalde-qwäden af H.C.N./(Hedvig
Charlotta Nordenflycht.) Stockholm, trykt
uti Wildiska tryckeriet 1758.**

Stockholm
1758 :

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ⇒ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ⇒ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ⇒ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ⇒ *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ⇒ *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

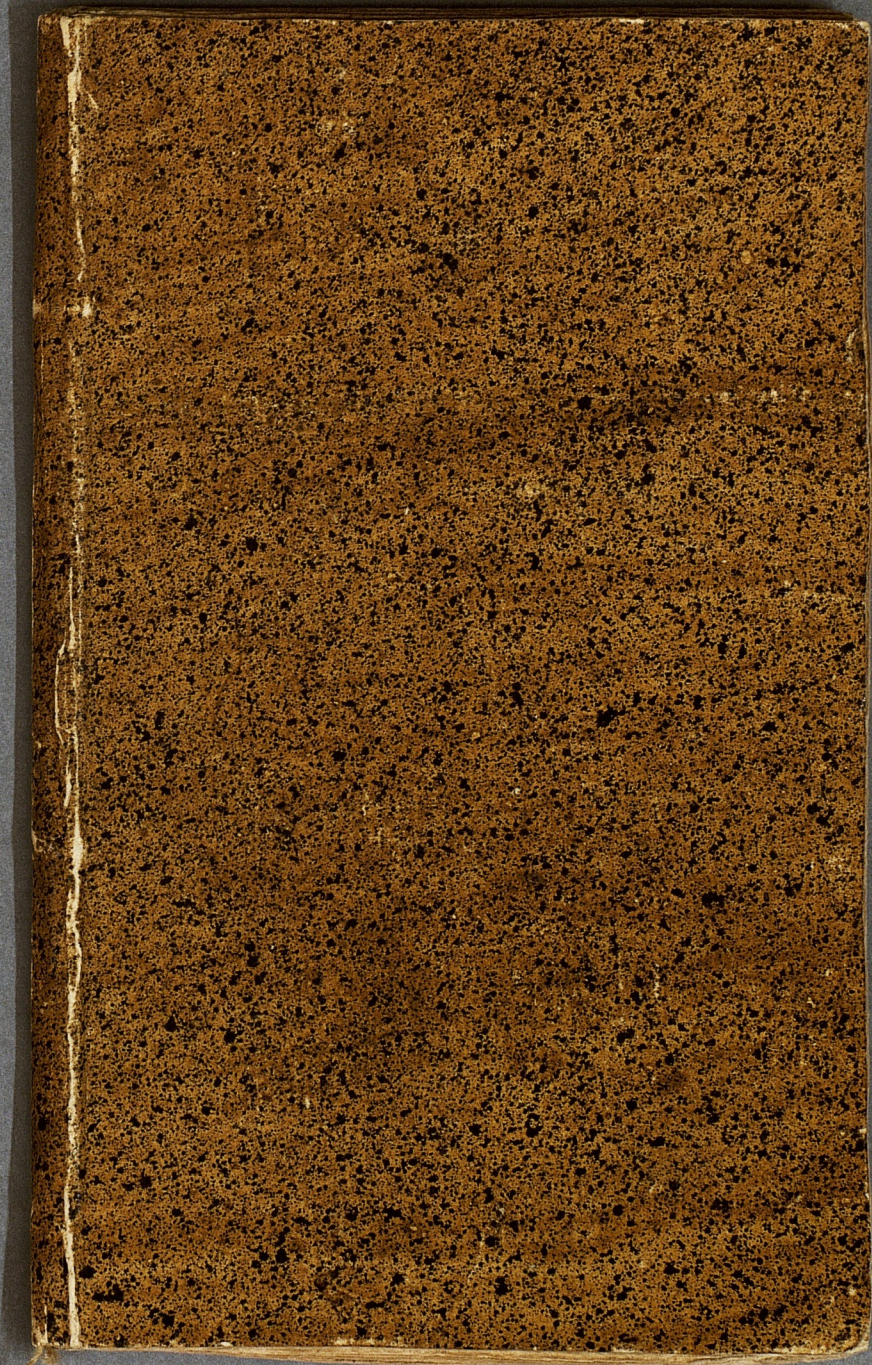
- ⇒ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- ⇒ <http://search.books2ebooks.eu/>

Vitt. Sw.
andl. pasci.

(Ba.)

Ex. A.

~~1144~~

Nordenflycht
Ex A

211
Sv. Saml.
Vitt Sv.
Andl. poest.
(8v)
1700-1829

Andelige Skalde= Swåden

H. C. Nordenflycht

Behagi

Goffinart

Kellman

STOCKHOLM,
Trykt uti Wildiska Tryckeriet 1758.

177

Zu
Herr
Sfwer · Directeuren
JOHAN DAHL

[Faint handwritten scribbles in brown ink, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Ädel och Högachtad
Herr Sfwer-Directeur,
Högtårade K. Farbroder!

Sörwantskap, högachtning och
erkänsla göra detta mitt an-
dämål billigt, som är, at til-
ägna Min Farbroder denna lilla Sam-
ling af andeliga Skalde-Ömåden.

Jag hoppas, at Min Farbroder
anser det, som et prof af min tilgif-
wenhet och gillar mitt uppsåt, som är,
at emot glömska förwara et kärst
namn och draga fram, utur en siels-
wald skugga, en dygd, som bör lys-
sa för at gifwa efterdomen. I Guds-
fruchtan, redlighet, flit, arbete och
et förnögt sinne hafwer denna dygd

den i 80 år öfwat sig på werldsbanan:
Ara, wänskap och äminnelse böra följ-
ja henne efter i tiden, hon har sielf
beredt sig denna lönen; men huru ly-
kelig wore icke jag, om min penna äf-
wen kunde bidraga til deras bestän-
dighet.

Tid och glömska, som alt fräta, alt
förstöra, plåga motas af tankar och
tryck, de räcka längre än Mausolöer
och Arestoder. För vår samtid och ef-
terwerlden, bör då Min Farbroders
Namn kännas, såsom et wedermåle af
gammal Swenskt Dygd. Halsa och
sinnes frid följe Min Farbroders äl-
derdom, och en får äminnelse des afka!
Med tilgifsvenhet och högachtning
framhårdar jag städse

Högtårade K. Farbroders

Erogn och hörsamsta tienarinna
HEDVIG CHARLOTTA NORDENFLYCHT.

Menniskians Öde.

Sår lefnad är et haf, wår tid en
stormewind,
Wårt korta lif et skepp, som fa-
stas hårdt bland wågor,
Wår kropp en sammelpats af bräcklighet och
plågor,
Wår Siäl af werldsens glans och lyckans
wåder blind.

Det lopp, som blifwit oss i lifwet föresatt,
På werldsens wida haf, är både swårt och
farligt,

Man råkar klippor, grund, når man ej wan-
drar warligt,

Borttappar kosan lätt i wilda stormens natt.

Wår Styrman, wårt förnuft, som himlen oss
har skänkt,

Att wållja wågen ut, är omwif, mörck och flener,
Och willar sig så lätt af smickrande *Siræner*,
Förlorar sig och siel i fara oförtänckt.

Den helga lag, som gådt ifrån Guds wilja ned,
 Till säker lots för oss, försummas och för-
 acktas,

Och ofta för ett stän förkunnas och betracktas
 Wi wika därifrån hwar på sin egen led.

I detta falska lagn, i denna säkerket,
 En oförmodlig storm vårt skepp, vårt far-
 tyg fräncker

Vårt Guds, wår Adla Siäl, i dupet neder-
 säncker,

Och mörcker drifwer bort wår stierna och
 Magnet.

Wi swage, som så blindt för fulla segel gå,
 Wi gistwe ingen äckt på himlens råd och under,
 Hans almagt, hans försyn, predika alla stunder
 Betäncken usla barn, I skolen härifrån.

Skall döden komma oss, som en förwäntad gäst?
 Ett ewigt frihets bud, skall den oss eij för-
 sträcka?

Så låtom oss wår håg, ey så till skuggan sträcka,
 At Hiertat är wid stoft och jordens mylla fäst.

* * *

Suckar.

Du store ursprung du, förunderliga ljus,
 Som til så saligt mål har skapat wåre andar,
 När du med swårighet wår korta lefnad blandar,
 Bereder du wår wäg til himlens sälla hus,
 Wi

Wi skole renas här i denna pröfnings tid;
 Att stickelige bli, den helga lotten taga,
 Wi skole stundom och på usel ro bedraga,
 På det wi söka må en mer beständig frid,
 Wi skola se dig här, i måln och dimmor hölj,
 På det vårt glädje = mått skall desto större
 vara,
 När du dig will för oss i ewighet förklara,
 Den Gudoms Sol går up, som warit här
 fördölij,
 Du kärleks fulla Magt, som skapat kreatur,
 Att dem et ewigt wäl uti din klarhet dela,
 Låt oss ej om den wäg, de sanna medel sela,
 Som till så höga mål kan höja wår natur.
 Ach! at wi skapat alt må se och nyttja så,
 Att det må mer och mer til Skaparn hie-
 tat lyfta,
 Vårt lif och alt hans werck til detta må-
 let lyfta,
 I honom endast skall wår salighet bestå.

* * *

Tröst för en lidande.

De, som försökt i wärlden lida,
 De röras ock af andras nöd,
 De dela gierna hielp och stöd,
 När deras magt kan gå så wida;

Men ack! at himlen sällan gier,
 At slika själar den förmåga,
 At lindra andras nöd och plåga,
 Man ömkas, men man kan ej mer.

Smad är som då skal sorgen lindra,
 När olycks-målnet bryter ut,
 När ödets dom och strånga slut,
 En någon menstlig hielp kan hindra,
 Har den, som hwålsfwer wärldars flot,
 Tillåtit plågor i naturen,
 Men ingen wäg för Creaturen,
 At så mot samma plågor bot?

Ach ney! Den stora wärldsens Herre,
 Är icke i sin styrself matt,
 Sig stelf til läkedom han satt,
 Han ser det större med det smärre,
 I honom är en säker tröst,
 Ju större nöd och öfwerhängar,
 Des mera när hon Siälen tränger
 Till denne fadrens kärleks bröst.

Så är då Gud den sanna hamnen,
 Der sorgsna själar finna ro,
 At honom stelf sin sak förtro,
 Och löpa in i denna samnen,
 Det är den största nådelätt,
 At tilgång hos den Högste åga,
 Com på rättwisans wäg skall wåga.
 Swad hat och orätt dömma sådt.

Fast än det synes långt at wänta,
 Wid öfwerwäld och olycks slag,
 På denne Herras hämne-dag,
 Så kan öf detta hoppet ränta,
 En owärderlig himmelsk skatt,
 Wårt tålamod blir styrkt och öfswat,
 Och när öf Gud til fullo pröfswat,
 Går up i lius wår jämmers matt.

* * *

Ledsnad wid wärlden.

Gäll den som hunnit wäl från detta främ-
 lings-bo

Der mörcker, dimmor, måln den helga Sol
 förgömma,

Der orätt, högmod, wäld en ewig lag för-
 glömma,

Der dårar störta sig i deras blinda ro
 Der retelse förklädd de frommas Hiertan
 qwäljer,

Der Dygden har förackt, der jorden Hima-
 len följer.

Gäll den som hunnit fram til ewighetens hamn,

Der renhet, lius och lif de sälla andar nära,

Der intet annat hörs, än Majestätets åra,

Der alla finna nog i Guda-magtens famn,

Der Himla-wisshets lius sig mer och mer för-
 klarar,

Der Guda-kärlek fritt sin sötma uppenbarar.

Dros tanka,
 Som plå wanka,
 Om fring
 Med långtan samkar,
 Fåfångliga ring,
 Din drift sig höje
 Från jordenes låga bo,
 Hennes nöje
 Ej gifwer dig ro,
 Til ewighetens hus
 Och obegripligt lius,
 Et stoft, ei bräckligt grus,
 Sig lyfta fär,
 Min själ nu skynda dit,
 Dig lös från världen slit,
 När du ditt ursprung när,
 Du hwila fär.

* * *

Lifwets ändamål.

Til Ewighetens mål är människan beredd,
 Och tiden är den wäg, på den hon dit skal
 wandra,
 I tiden blifwer Gud uti Naturen sedd,
 I tiden wil hans nåd wår mörka art förändra,
 Wår själ i tiden satt, at lysas up och renas,
 På det i Ewighet hon må med Gud förenas.

Det

Det är då ej wår lag, at alltid wara här:
 Nej! milda kärleks magt, du har oss högre
 ämnat:

Du har beredt wår själ, at se dig, som du är;
 Men skuggan har du här utaf ditt wäsend lämnat:
 Här sku wi söka dig; men ej wid skalet stanna:
 Upmuntras der utaf; men fästas wid det sanna.

Här är en öfnings tid för tankans fria art,
 Dändlighetens hand har allmagts märcken
 gifwit,

Han sielf har målat sig uti naturen klart,
 At söka hennes spår och hug och krafter gifwit,
 Men all wår kunskaps högd kan hiertat ej
 förnöja,

Til werckens uphöfsman wi böra tankan höja.

Här är en nådes tid, wår lefnads wäxel lopp,
 En ewig wishet styr och obegripligt leder,
 Förklarar oss wid nöd et ewigt sällhets hopp,
 Med tusend nåde = prof til sanning oss bereder,
 Han låçar oss til lius, til salighet och hwila,
 Från denna wandrings wäg, at til wårt ur-
 sprung ila.

Här är en pröfnings tid, willfarelse och sel
 De låda wid wårt lif, de wid wårt hierta hänga,
 Brist, mörker, lustars mängd är alla menn-
 skiors del,

Och föredomars magt wil oss från liuset stänga,
 Men all den nöd, den sorg, för den wi ständigt
 flaga,

Oss lämna rena spår, som fram til målet draga.
 Ut

Allt syftar då derhån, at Skaparns höga stes
Fullbordan skola nå: Hans mål är högt och
wärdigt:

Så är ju det et godt, at gå från tiden ut
När den, som tiden styr, sielf finner wercket
färdigt?

Han har ej själar giordt, at dem med wrede kroka,
Till sällhet han dem skapt; ty will han dem
förlofa.

Hans wisshet räknar ej på dagar, tid och år:
Han tändes up et lif, och, när han will, det
släcker:

Den nåd han det bestårdt, i döden ej förgår,
Des lifsgrund ewig är, och eftertiden räcker,
Den kraft, som här är swag, wid annan sol för-
klarad,

Des styrcka och des högd til större rymder
sparas.

* * *

Förnöjelse öfwer det Sälla Ewiga.

Min själ af glädie tändes,
Och får en himmelsk ro,
Hwar gång min tanka wändes,
Til salighetens bo,
Der rena själar niuta,
En Ewig sällhets lott,
Der sorgen sig får sluta,
I nöjets fulla mått.

Gast

Taft mörker här wil stänga,
 Så outfälig pragt,
 Kan tanckan sig dock tränga,
 Till en fullkomlig magt,
 Hon til sitt ursprung sträckes,
 Guds skönhet se uppå,
 Des längtan der wid väckes,
 Hans sällskap niuta få.

Allt hwad wi här betrakta,
 Hwad Allmagt skapat har,
 Allt hwad wi härligt ackta,
 Och hwad vår själ betar;
 Är blott en liten strimma
 Från Ewighetens hus
 Som der skall mera, glimma
 I Ett fullkomligt lius

Vår själ är där ej stängder
 I banden, som hon haft,
 Men Ewighetens längder
 Hon räcker med sin kraft,
 I dessa diupa grunder
 Får hon med glädie se
 De stora Herrans under,
 Som utan uphör ske.

Guds skönhet uppenbaras
 På et fullkomligt sätt,
 Och för vår själ förklaras,
 Som sig då skådar mått;

Hans

Hans Gudoms klarhet bläncker,
 Hans Egenstapens högd,
 Som själ och hjärtat säncker,
 I oförswinlig frögd.

Hans wisshet själen böjer,
 Med helig Gudoms röst
 Hans kärlek henne nöjer
 Med allra luffsta tröst
 Wär åtrå, håg och långtan
 En ewig fyllnad fått,
 Här är ej någon trångtan
 Wi ha det högsta nått.

Af dygdens sanna fälla
 Wi råtta smaken få,
 Som skall i själen qwälla,
 Liksom en listig å.
 Och i wår anda wäcka
 En ewig själars,
 Som intil Gud skal räcka
 Och i hans kärlek grö.

Den sötma wi här smaka
 Af wänstaps liuffighet,
 Går icke der tillbaka
 Och ej af ändring wet.
 De sälla själar binder
 Dödlighetens skrud,
 Och alla utan hinder
 Förnöja sig i Gud.

Wi skole se och weta,
 Alt denna sällhets tid
 Dändelig bör heta,
 Som öka skall vår frid:
 Ej någon fructans plåga
 Kan hos oss wåra opp,
 En helig Gudoms låga
 Har stillat alt vårt hopp.

Den sannings skymt och retat,
 Då uptäckt för oss står,
 Hwad wi i mörkret letat
 Då fram i liuset går.
 Os blir en liuslig tancka,
 Alt minnas på en strid,
 Som oss har kunnat sankta
 En ewig själa-frid.

Min själ, blif fast och trägen,
 Förbida, lid och tål,
 Och wik ej från den wågen,
 Som bär til detta mål,
 Din ro du aldrig finner
 I skuggans tomma mått,
 Södn du ditt ursprung hinner,
 Och sielfwa solen nått.

* * *

Långtan til det högsta goda.

Öfversättning.

Du underbara Magt, grundlösa godhets källa,
 Du alla andars spis, belöning för de sälla,
 När wil du dig i mig förklara
 Och helga både själ och kropp,
 När wil, du Gud, dig uppenbara,
 Och all min åtrå fylla opp?

Du sanna Paradis, der ewig sommar
 wanckar,

Du rika blomster - parck, du Nog för alla
 tanckar,

När får jag i ditt hemwist sättas,

Och ut från werldens öken gå,

* När skal jag Ewig af dig mättas

Och ewigt dig åtniuta få?

Du klara wishets sol, när wil du strålar sända,

Ut af ditt helga lius min ande sig må tända,

När får min själ, den ädla gnista,

I Gudoms elden löpa in,

När skall jag jordens mörcker mista,

Och helt och hållen blifwa din?

Du rena kärleks diup, när will du mig för-
 dräncka

Och i ditt glädie - haf min anda nederfäncka,

När wil din kärlek til mig strömma,

Och jag i den mig mätta få,

När skal jag mig och sielf förglömma,

Ut jag dig endast älska må?

Du

Du aldradögsta ro, beklämda själar längtan,
Du hamm och medelpunct för alla sorgsnas
trängtan,

När skal jag til dit väsend hinna,
Och dig en ewig dyrktan ge,
När skal jag Gud fullkomligt finna
Och honom ej i skuggan se?

* * *

Öfversättning.

Du skapade förstånd, din kraft förloras här,
Diers ändligt wett, oändlighet beskriwa?
I häpenhet du måste insvept blifwa,
Att säga hwad är Gud, är wara
det han är.

* * *

Klagan under Lidande.

Jag ledsnar wid mit usla lif,
Som fargas af en långsam knif;
I plågers dal
I hemligt qwal,
Förgår min ungdoms tidsfördrif.
Wid solens lius
Nytt olycks brus
Mit själahus
Så ömkligt skakar;
Wid nattens lugn mit öga wakar.
Af tankestormers bry och sus;

B

Min

Min glädje är i mörkret fäld,
 På twisslans stranden är jag stäld,
 Jag falnar bort af suck och gråt,
 Och grymma döden ler deråt.

Fördolda mackt, som skadar allt,
 Är nu dit kärleks hierta fält

Mot suckars hop

Mot bönerop,

Som du mig sielf har anbefalt ?

De trånga sig

Ju up till dig ?

Och du will mig

Doct icke swara ;

Skall jag af Gud förglömdes wara

På denna mörcka jämmerstig ?

Uch nej ! jag är dit kärleks werck :

Du allmacks hand ! min swaghet stärck

Gjut in en droppa af tin tröst

I mitt af sorg förqwafde bröst.

Hur' många få på liufligt wis

Doct tyssa fadrens tuctans ris ?

Han lindrigt slår

Och barnet får

Strax ge hans ömma mildhet pris.

Men ack hans hand,

Med tunga band,

I mörckrets land,

I mig fången håller ;

Mån doct min hårdhet detta wällee,

Som skymmer bort hans kärleks brand ?

Nej, swaga tanckarstillen ehr:
 Ett skumma lius ej mycket ser
 Utaf den Ewigas beslut,
 Som blott hans wishet räknat ut:

Jag wet hans mål är högt och stort:
 Och alt hwad som hans allmagt gjort,
 Ställ hinna til

Det mål han wil:

Allt skyndar til hans ära fort.

Hwt wil jag då

Mig klaga få,

Låt wågor gå;

Jag bör dem trofa,

Min själ skall Gud en gång förlofa;

Alt glad i hamnen hwila få;

Så må jag tåligt hårda ut;

Lör hårda at et saligt slut

Ej långt ifrån mig härta är;

Doct Herrans wilja är mig kär.

* * *

Öfwerfättning.

När Gud, som världen frälst, för människas
 släktet led,

Kom döden den han skulle smaka.

Men håpen drog sin hand tillbaka,

Ej dierfdes, med sitt hugg, sin Herre falla
 ned;

Men Jesus til sit bröst sit hufvud böjde tätt,
 Och åt den döfwa tecken gjorde
 Det han sin tjenst fullkomna borde,
 Eiwiddet offret se på enwålds Gudens rätt.
 Den grymma lydde strax. Det slaget utan like
 En fasa wäckte up uti naturens rike:

Sol, hafwet, jord och lust tyfs båda werld-
 sens slut:

Allt darra, blekna, bröts, förutan syndarns
 hjerter,

Som tog en sten-art an, när bergs och klippors
 smärta

Et hjerta utaf Piöt i stället wiste ut.

* * *

Förtrostan til Guds kärlek.

Himmel! dit hot kan stoftet ej draga,
 Ach! huru är din tucktan så swår;
 Wi äro jord, ja bräcklige, swaga,
 Ho är dock den din styrsel förstår?
 Ach? huru kan din kärlek då rönas

I ångest och qwal?

Hur skall en siäl med tålmod frönas

I plågones dal?

När du tar bort den käraste gåfwa,

Et prof af din nåd,

Kan då en mask dig dershöre läfwa,

Som ser ej dit råd?

Ewiga nåd, som bor uti liuset,
 Gif utaf nåd min swaghet mig til,
 Gör mig bered, at gå i det huset,
 Där du dit lius råt uplåta wil.

Jag har uti otålighets fångslan
 Min uselhet kânt;

Ja all min sorg, min jämmer och ångslan
 Til godo mig hänt.

Härlighets magt! så gör mig dock wärdig,
 Åskåda dit lius,

Frija min själ och gör henne färdig,
 Från Jordenes grus.

Ach! huru flyr förblindelsens dimma:

Då för dit lius, dit ewiga sten.

När jag får se din kärlek upglimma,

Härlig och stor, Gudomlig och ren:

När jag får se din giärning och styrsel

Har nåd til sin grund,

Som wårt förnuft ej ser i styrsel.

I frästelens stund;

När jag får glad de Andarna finna

I renhet och frid,

Som du har hielpt, at segra och vinna,

Och krönt deras strid.

* * *

Oftadighet i alt.

Pedsamhet mit hierta twingar,
 Oro al min tid förtår,
 Swart jag sänder tanckans wingar,
 Idel storm til mötes år.

Sack min tancka ut af leta,
 Om du något finna kan,
 Der din stål i ro får beta,
 Se naturens förråd an.

Si en Fogel kan sig frögda,
 På sit swaga stångda sätt,
 Alla diuren lefwa nögda,
 Njuta listwets förmåns rätt.

Men min anda ligger fången,
 I den mörka sorgewrå,
 Han är in i oro gången,
 Swer alt hwad hånda må.

Ingen ting kan mig förnöja
 Af alt nöje som är til
 Tiden wil sit skifte röja
 I alt hwad jag smaka wil.

Swarpå skall min åtrå systa,
 Swar i skal min ro bestå,
 Medan tiden alt kan lyfta
 Alla ting förändring få.

Wishet, Konst och lärdoms styrka
 Höja sinnets flagga opp;
 Men hur långt wi den ock yrka,
 Trampas han af tidens lopp.

Mennsko-gunst och werdlig ära
 Flyta af en swager grund,
 Som sig måste sielswa tåra
 Och förwandla hwarje stund.

Jordiska skatter bli förstörda,
 Rikedom och årans präal
 Hindra hiärtat som en börda,
 Ut sig lyfta till sit mål

Tiustwa wenskap, siälars samsja,
 Du alt jordiskt öfswergår.
 Du kan tidens grymhet tånja,
 Dock af tiden ändring får.

Under motgångs bittra ilar
 Jag din swalka smakat har,
 När jag der i tryggast hwilar,
 Stormen henne från mig drar.

Så är ingen ro i tiden,
 Som en stadig ro kan ge,
 När den til sit mål är skriden,
 Måste den förwårling se.

Uch! hwar finner jag den grunden,
 Der min siäl kan åga ro,
 Der hon städs får wara bunden
 Och ej åter flytta bo?

Ewighet, som aldrig ändas,
 Kjarleks diup och wiskhets hägd,
 Dät mit nöje i dig tändas,
 Gide min själ i dig förnögd.

* * *

Jordiska nöjens ofullkomlighet.

Liksom ett bi på blomster hwilar,
 Och sötman drar af mången luftig ros,
 Som ändtlig sist af wintrens ilar
 Förstorckas bort och sminner snart sin fos,
 Den söta fasten ända tar,
 Och torra stielken lämnas qwar.

Så ock min själ orolig wanckar,
 Och söker ro i jordiska nöjens pragt,
 De lysa luft för mina tanckar,
 Min längtan dra med en förtiughnings magt,
 De loswa mig: din åtrå när
 Sit mål, när du oß äga får.

De äro dock som blomster swaga,
 De falla af, liksom de lysa måst,
 De nöjen, som oß här betaga,
 Ha deras grund i bräckligheten fäst,
 De söfwa sinnet til en tid,
 Sen waknar det i dubbel strid.

Hwar skal jag då den rosen finna,
 Hos den min själ kan ymnig föda få,
 När skal min längtan en gång hinna,
 Den säkra hamn der hon kan hwilla nå?

Hon

Hon samlar sáfångt werlden kring,
Hon finner brist i alla ting.

GUD! du, som längtan sielf har skiftat,
GUD! du, som sielf är kärlekens magnet,
Du, som naturens werck så skiftat,
At deras lag styrs af förgånglighet,
Och drag min längtan in i dig,
Du alltings ursprung mätta mig.

O kunde jag mig rättlig stilla
Från alla band, som göra mig til träl,
Du högsta magt, drag du min willia,
Du wisshets lius, lys up min mörcka stäl,
At hon i dig må bli förnögd,
Då saknar hon ej jordisk frögd.

Jag längtar Gud dit wäsend skåda,
At jag dig glad i frihet älska må,
De brister som än wid mig låda,
Som tåta måln ännu i wågen stå,
Jag längtar i det liuset bli,
Som gör min stål från mörker fri.

Så långt min tro dit wäsend hinne,
Så högt förnöjs min anda uti mig,
Och at den kraft, som i mig brinner,
Från jordens grus så kunde lyfta sig,
At stadiat på dit wäsend se,
Och Dig fullkomlig dyrckan ge.

I detta lifwet jag då wore
 Lycksalig re'n utaf din helga lag,
 Mit hopp det målet efterfore,
 Som wäntar på en glad förhöjnings dag,
 På hwilken då det lius går opp,
 Som stillar längtan, tro och hopp.

* * *

Siälens sanna nöje.

Sorge måln, du ångslans dimma,
 Som förmörckar all min tid,
 Som utsläcker hoppets strimma,
 Lär och fräter sinnets frid,
 Fly ifrån mit hierta bort,
 Tiden är så dyr och kort,
 Jag wil den i sorg ej nöta,
 Men en högre sybla sköta.

Werldsens lust, des usla nöje,
 Hiertat nogsampt pröfwat har,
 Hennes glädie, hennes löje,
 Som ett wäder hastigt far,
 Hennes pragt, en barna lek,
 Hennes trohet, list och swet,
 Hennes klohet, arga råncker,
 Öf i oro nederfåncker.

Nu wäl an mit ömna hierta,
 Medan wärlden skänker dig
 Glyktig frögd, som dock i smärta
 Sent ell' hastigt byter sig,
 Kom ock wälj ett nöje ut,
 Som af tiden ej får slut,
 Som ej falskhet kan förstöra,
 Lyckan icke bräcklig gödra.

Kom och sök din enda hwila
 I den rätta sällhets grund,
 Påt man werldsens stormar ila,
 Lästwet warar blott en stund,
 Gåfång ära, skryt och prät
 Ha et kort och uselt mål:
 Säll är den, som dem föracktar
 Och et Ewiget eftertractar.

Säll är den, som rättlig känner
 Wärdet på de jordske ting,
 Som ej blint i oro ränner,
 Med sin åtrå wärlden fring;
 Men, uti sin egen själ,
 Wäljer ut sit högsta wäl,
 Sig i himlens willja böjer
 Och med hans försyn sig nöjer.

Allmækt, som uti det höga,
 Allting styr och noga ser;
 Ewighetens klara öga,
 Du som wet hwad matkar sker:

Helga

Helga lins och uplys mig,
 Låt mig, Gud! så känna dig,
 Att min själ i dig må mättas,
 Och i fridsens lugn försättas.

Låt mig i din kärlek finna
 Plus och klarhet, at jag må
 Fruktans målhet öfvervinna
 Och i renhet til dig gå;
 När jag hint til dödsens dal,
 Herre! lindra då mit qual!
 Låt mig fästa mina tankar
 På din nåd och hoppets ankar.

* * *

Sålhets wal.

Wårt sinne har den art, det fäster sig så
 glerna,
 Liksom magnetens kraft det håstigt åt sig drar,
 Allt hwad som något likt med hertats åtrå
 har,
 Och ofta fåfångt är mot denna driften
 spierna.

Hwårt sinne har sin smak, och hwar och en
 sin trängtan,
 Hwad wettet dömmar godt det stråfwär will-
 jan til.

Ju mer jag uplyst är, ju bättre jag och wil,
 Och som jag wårdet ser, så styres och min
 långtan.

En

En stål, som med sin syn i Ewigheten skådar,
 Och hennes härlighet med acksamtt öga ser,
 Att dessa höga ting sin hela kärlek ger
 Wid Jordens myckna alt hon ej med hiertat
 lådar.

Den til sin ro har waldt förnuftets wisa lära,
 Den som sitt öga fäst på lärdoms klara blos
 Ger i sin ädla ro de andra nöjen trof
 Och wil ej byta den för hela werldens ära.

Den som i dygden står des rena glants be-
 tractar,
 På hennes fågrings lius och helga lag ger
 act,

För henne lämnar nögd all höghet, lust och
 pragt,
 Hans hierta har sin del och annat alt för-
 actar.

En an', hwars öga än af grofwa hinnor täckes,
 Som blundar för alt lius och glitter tar för
 gull,

Han wäljer som han ser, stoft, agnar, grus och
 mull,

Att hiertats hela fart åt lösa nöjen sträckes.

Äf en så olit smak, så olit kärlek stiftas
 Här kämpa menniskiors hop, hwar för sit hjer-
 tas wal,

Wal den, som räknas kan ibland et klarlynt tal,
 Och walt et kärleks mål, som ej af tiden
 stiftas.

Wal

Wäl den, som ej är fäst til jorden med sit hierta,
 Men nyttjar henne så at stälens hålles ren,
 Alt werldsens hela alt, med lyckans pragt och sken,
 Kan ägas med förnuft och mistas utan smärta.
 Den brukar werlden rätt, som så sin lefnad
 rättar,
 Alt han af Skaparns werk, som godhet i sig
 har,
 På jordens gillerstlig så billigt nöje tar,
 Alt det upmuntran gier, men icke stälens mättar.

* * *

Kiärleks rätta bruk.

Du kraft, som alla hertan rör,
 Du rot til sällhet och til plåga,
 Du som uti din werckan för,
 En nyttig och en skadlig låga.
 Din drift är oinstränckt och stor,
 Alt efter, som du trängtan sträcker:
 Du glädie eller oro väcker,
 Uti ett hierta, der du bor.

Ach! at wår kiärlek böjes måst
 Til det, som honom aldrig mättar,
 Wårt hierta, på alt synligt fäst,
 Sig efter yttra sinnen rättar,
 Man wil då älska hwad man ser,
 Af tidens skatter det förblindas,
 Och ofta så i bojor bindas,
 Alt det sig ej kan lösa mer.

Swara

Swarsöre ha wi fädt den drift,
 Alt smak för tidens nöjen hysa,
 Mån då naturens täncke skrift,
 Och Skaparns werck förgäfwes lysa,
 Sku wi ej nyttia hwad wi fädt?
 Så stora hästwor i naturen
 Ju älskas må af creaturen,
 Men alt uti sitt wisza mått.

Det blir en konst at älska rätt,
 Ho är, som den kan fyllest lära?
 Ej på förwänt och galet sätt,
 Sitt offer först åt wercken bära,
 Och bli i skuggans fågring tiär,
 Förglömma den som skapat wärcken,
 Som satt i dem så stora märcken,
 Af hwad han ewigt war och är.

Hans allmagts och hans kärleks hand,
 Har delat oss så många hästwor,
 Som här i wansflighetens land,
 Förnöja oss med sina gåstwor;
 Naturens ömnoget och prackt,
 Os rön af Skaparns mildhet gifwa
 Och i det samma witne blifwa
 Af wishet, härlighet och magt.

* * *

Wid Beträktande utaf
Stiernorna

Hwad antal, olift sten, hwad unddrans-wär-
dig blanning

Berna mit öga lust? I klara himla bloß,
I witnen om en hög, för hopen dolder sanning,
Som et oändligt haf den wisar sig för oss,
En stolt okunnighet har trot at dessa under
Blott äro för vår ro, at pryda nattens
stunder.

Men de för större mål i rymden äro satta,
Dändligheten lys i dessa underwärf,
Knappt kan et skapat wett den möjligheten
fatta,

Förnuftet hisnar ned, mit flena öga märck:
Hwar stierna, hwart et bloß, som du på himlen
finner,

Är en ofantlig kropp, den du ej mäta hin-
ner.

Så långt din stråla går, du skädar dessa liusen,
Wet, at en sol, en jord hwar stierna wi-
sar dig,

Och öfwer denna krets kan finnas andra tusen,
Som kunna Creatur ock öga uti sig,
Hwad blir wäl tänckans slut, när rätt hon här
på täncker,

När själen all sin kraft i detta diupet sän-
ker?

Förundran, låfwan, frögd och wördsam håpnad
blifwer

Allt hwad hon wärcka kan: hon är utom sig
förd,

Och för den Allmagts hand, som dessa hiulen
drifwer,

Af undergiftwenhet och stilla wördnad rörd.

Eltt intet får hon se, mot obegripligt
mycke,

Och lär at för sig stelf, då fatta billigt tycke.

Wid denna tancke-ro, den helig hißnad fölljer,

Blir Jordens hela ält, som fästa plår wår
hog,

Som droppar mot et haf, hon som et grand
sig dölljer

Mot tusend werldars widd, hon ringa är
och låg.

Wårt hö gmål, wåra wårfs, af dem wi myc-
ket giöra,

Wid spindelns tidsfördrif och myrans lif-
nas böra,

Wårt stolta mod, som trodt, at all naturen
borde,

Til nöje och behag wår lyßna åträ gå,

Som menskians swaga lif till största målet gjorde

Och at til hennes lust alt borde redo stå,

Hår druncknar i sitt diup och får af detta låra,

At stort och litet, alt, är Skaparn lika
nära.

Vår åtra, längtan, drift, otålighet bäst stillas,
 I detta sannings haf; vi nöjas i vårt mått,
 Naturen visar oss, at intet kan förspillas,
 Af alt hvad skapat är, at alt är rätt och godt,
 Då för det Majestät, från hwilket alt sig leder
 I öfwerlätenhet sig hertat kastar neder.

* * *

Tröst emot förgängelighet.

Den hårda lag, som lifwet följjer,
 Den magt, som tidens nöjen tår,
 Det wäsend, som så döft emot war suc-
 kan är,

Som i war födsel står oss när,
 Och mitt i hälfan sig fördömljer,
 Som intet ögnablet oss lämnar,
 I alla tillstånd med oss går,
 Fast öfwer skapat alt des strånga wälde rår,
 Och ingen gästwa gälla får,
 När det sin rätt på lifwet hämnar,
 Fast höghet, anor, guld och åra
 Ej någon borg mot döden få,
 Och ungdom, fågring, wett, i all den pragt
 De stå,

Til ömfan honom ej förmå,
 Ja kärlek lyda får hans lära,
 Så är dock Det han ej kan röra,
 Han blott alt ändligt ända ger,
 Han öfwar endast ut sin magt på litet ler;
 Men

Wid åskådandet af en aflidande
Menniska.

Du maskemat, du swaga hydda,
Som nu til intet swinner bort,
Hur är din kraft så swag och kort,
Din lefnads andar äro flydda,
Et bräckligt skal blott synes qwar,
Af en så härlig menskio ställning,
Se här vårt slut, den wedergällning,
För mödan, man i lifwet har.

Den kändsla, som ännu syns lefwa,
Zycks kända plågor til sit slut,
Från födslen til vår döds minut.

Omål, jemmer alt vårt lif omweswa:
Vårt sidsta slut bedröfligt är,
Och lifwet swinner bort med möda,
Här synes smärtan öfwerflöda,
Fast intet mera öfrigt är.

Wid denna syn, när alt förswinner,
Kan werldslig lusta snart förgå,

Fast wi så litet tänka på,

Hur lifwet, som en ström, förrinner,

Fast åtrån icke stilla står,

När lif och lycka för oss spela,

Doc kan oss dödsfens åsyn dela,

En nyet, som in i hiettat går.

Hwad batar jordiskt eftersta,

Vårt slut det kommer hastigt på,

Och då syns ingen ting förslå,

Den minsta plåga wil ej wika,

För alt hwarom wi kämpas så,
 At mången döden til sig hastar,
 För stoft, som ock dock dubbelt lastar,
 Den stund wi skola hädangå.

Gåll den, som i sin sista tima,
 Har minsta tyngden på sin själ,
 Fast swedan kroppens kändsla qwäl,
 Och hyddan måst af plågor swimma,
 Är själen lös från jordens band,
 Hon nögd sin kropp kan ledig blifwa,
 Och sig i hoppet öfvergiftwa,
 Den stora milda Allmagts hand.

Du Allmagts hand, som skapat hafwer,
 Et werck det ewigt skal bestå,
 Med det som hastigt kan förgå,
 Och man til stoft i stoftet grafwer,
 Förwara sielf den ädla del,
 Til ewig frögd och dig til ära,
 At witne om din wisshet bära,
 Fast kroppen blifwit kall och stel.

* * *

Dygdens tjenst, et säkert nöje.

Swad påfölgd sku dock laster ha,
 Swad qwäl skal onda samwet bråka,
 När de som ro i dygden ta,
 Likwål i högsta jemmer råka;

Å icke plågor ondskans lätt,
 Och sinnes frid de godas lycka,
 Hwi skola tusend sorger trycka,
 Den, som sin del i dygden fått?
 Min själ, hwi wil du natt och dag,
 I sorg och oro dig försäncka?
 Du känner ju den Högstas lag,
 Och samwets plågor dig ej kränka,
 Låt högferd, arghet, list och stånd,
 Låt girighet, med säfång slättia,
 Sit folk i stadig oro sättia.
 Se dygdens tjenst är nöje wård.

* * *

Swaghets fråga.

Strängaste tråldom, du mödsamma lott,
 Åt söka dygd och öfwa godt.
 Olyckans rof, I ömme bröst,
 Som satt i dygden all er tröst,
 Swad blir er lön, för all er strid?
 En swår förföljder lefnads tid.

* * *

Tröste-Swar.

Åh hur är dygden så liuflig och fiär,
 För den, i henne öfswad är?
 Hon synes wäl i början swår,
 Men den, som henne åga får;

Des lufwa tienst af nöjen full,
Föracktar alt, för hennes skull.

* * *

Det rätta Nöjet i Tiden:

Naturen har wårt lif med idel längtan fylt;

Glädje plår, hållas fiår,
Wårt begiär, stannar der,
Hon har wår tid förgylt.

Men säg mig här,
Hwad glädje är,
Hon gier sin rätt,
På många sätt,
Är hennes lätt,
Wäsentligt godt,

Swär i består den rätta frögd?

Swär fins den ro,
Som aldrig ömsar ho?

Se nöjet dårar ju wårt hopp,
Och rör wår längtan dubbelt opp:
Glychtig flård,
I wår werld,
Söder ingen rätt förnöjd.

Men Himlen har för oss et dyrbart mål utsatt,

Längtan wår, dit utgår,
Fyllest får, når hon når,
Det rätta nöjets skatt,
Den högsta högd
Af jordisk frögd,

Är rätt anse,
 Båd wål och we,
 Wid ödets hot,
 I med och mot,
 Drörlig utan swigtan stå,
 Werdsfligit alt,
 Blått ge sit rätta halt,
 I sinnets stillhet, samwets frid,
 Består wår rätta glädie-tid,
 Himlens lag,
 Des behag,
 Bör all wår dyrkan få.

* * *

En farlig Werld

och

En förnuftig Christen.

I mörcka måln och tönog natt,
 Är usla menniskio=Diswet satt
 Bland faror, och begårens nåt,
 Wi omwist stiga wåra ståt
 Os egna brister oro ge
 På werlden wi oss blinda se,
 Wår åtrås ledsnad och des lust,
 Os wårla stadigst frögd och pust:

En söker up i årans borg
 Et Frihets rum för tidens sorg,
 Och tror sig finna säker hamn
 I höghet och et präcktigt namn,

Hans

Hans tycke målar för hans syn
 En skimrand' wäder-Sol i styn,
 Som lys och många färgor bår,
 Men i sig sielf et intet är.

En wälljer til sitt tids-fördrif
 Et sockrat gift för siäl och lif,
 Och dräncker så i wällust-saft
 Förnustets lius och hållsans kraft;
 Hans trångtan flyktig far omkring,
 Får all sin ro af andra ting,
 Är tom, uti sitt eget bo,
 På tanckar och på Samwets ro.

En tror sig gidra Lifwet lätt,
 På et förwänt och tokogt sätt,
 Han söker ro och får beswär,
 Han ricktar sig, men fattig är:
 Ut gå från werlden lätt och wig,
 Med dubbel tyngd han lastar sig,
 Hans sinnen hwila i en mull,
 Som mennsko-wanan kallar gull.

I alla dese nöijens lätt,
 Är intet sant och wärckligt godt,
 De äro dunster, toma skal,
 Och oförfarna menskiors-wal,
 Den intet känner deras halt,
 Han wälljer dem för annat alt,
 Men när han wunnit hwad han sökt;
 Så blir hans åtrå dubbelt öft.

Den höga går i åra fladd,
 På branta klinten ovis, rådd
 Omkring sig afvunds, bullret hör,
 Ser ringhets diuphet nedan för,
 Så länge något högt är till,
 Hans högmod ännu högre vill
 På denna dubla farans högd:
 Hur kan han ha en timma nögd?

Den yra, som sitt nöje tar
 I skåd, som intet stadigt har,
 Sin lystnad roar tusendfalt,
 Men i det samma wäms wid alt,
 Han blind i yran hastar fram,
 Till armod, samwets, agg och skam,
 Hans toma åtrå witne bår,
 Att all hans ro bedräglig är.

Det grofwa sinnet, som har satt
 Sin ro uti den döda skatt,
 För alla wisar uppenbart,
 Sit dumma nöjes usla art:
 De swarta serger teckna ut,
 Uti hans anlet det beslut,
 Som hiertat giordt, at wara trål,
 Och magra ut båd' kropp och själ.

Se desse stöte, klippor stå,
 För alla, som i tiden gå:
 De reta menniskjors begiär,
 Den måsta hop upoffras här,

Hår bindas de mid jorden fast,
 Hår födas orätt, wåld och last,
 Omåttlig lust til denna stånd,
 Är det, som gör vår onda wärld.

Hur skal en Christen slippa wål,
 Med fri och obesmittad själ,
 Från en så farlig wådie-stig,
 Der dygd och laster föra krig,
 Der ondskan måstadelen rår,
 Der dygden sällan seger får,
 Der wärldens wana glödgår opp,
 Vår egen lysnads starka lopp?

Men se bland dese bristers tal,
 Kan dock en uplyst göra wål,
 Af något som beständigt är,
 Och wårdet efter döden bär;
 Sin höghet, rikedom och ro,
 Wil han åt tiden ej förtro.
 I Gud har han sin hwila satt,
 Och hos sig sielf han bär sin skatt.

Han känner wårdet af de ting,
 Som reta oss i wärldens ring,
 Zy åtrår han dem ej så högt,
 Att hiertats trångtan blir förökt,
 An mindre byter han des del
 Emot det minsta samwets fel,
 Att dygden offerar han sin tid,
 Hans högsta winst är sinnes frid.

Vid så upriktigt ändamål,
 Han minst sin egen swaghet tål.
 Sin lefnads affigt gör han ren
 I Himla Lagens klara sten:
 Han werldens alt umbära kan,
 Och skadar således ingen an:
 Han anser ära, lust, beröm,
 Som bilder i en nöjsam dröm.

När han har frid med Gud och sig,
 Så går han nögd sin jämna stig,
 Den orätt, som i werlden stier,
 Han med et ömsamt öga ser,
 Bliu ock hans dygd af afwund tryckt,
 Så blir hans ro dock oförnyckt,
 Han lefwer glad i himlens nåd,
 Och kallat döden frihets båd.

* * *

Skaparens Under i Creaturens brister.

I stadigt wärellopp har himlen stält wår lefnad,
 Alt byter tiden om, alt i förändring far,
 Ho har i lyckans stöt wål haft så säker trefnad,
 Alt han ej någon gång förwårling pröfwat har?
 Ja hwem i nöd och qual så hårda of har dragit,
 At ej en glädjestund des bördos tyngd för-
 tagit?

Si

Så har den wisa Magt en ewig ordning flutit,
 Att alt skall til sitt mål, och till förbättring gå:
 Af det, som synes ondt, har godt och nytta
 flutit,

Dock klandra wi en wåg, som wi ej rätt
 förstå,

Ett litet ondt og skier, at större ofård mota,
 Ja fölgd af plågors mängd måst egna bris-
 ster bota.

En lyckans bana går, i högmod löper blinder,
 Där fellsteg, slinter om, och kan ej resas mer,
 Han harmas på sig stelf, ransakar alla hin-
 der,

Af egit rön och prof han lyckans falskhet
 ser.

Swad gagnar detta fall? Han lär sitt fel at
 känna

Och tör ej mera blind på hala isen ränna.

Wi förja öfwer det, som borde glädie wäcka,

Så gråter tidt en mor, hwars son i lindan
 dör,

Hon plagar på den lag, som will des glädie
 släcka,

I hiertat rättgång med sielstwa himlen för,
 Snart ses en annars barn i nöd, i odyggs
 snaran,

Då prisar hon den Magt, som rytt des son
 ur faran.

Ho är som tror i storm, då wägen skeppet kastar,
 Alt den et medel skall til liuswa lugnet bli,
 En stöman til sin hamn med håg och trångtan
 hastar,

Men drifwes derifrån med harw och jäme
 merfri,

Wid sol han klippan ser, som honom ömfligt krosat,
 Om ej en lycklig il hans anckar dådan losat.

När sälla motgångs lätt, som sig i frögd förbyter,
 Lycksaligt fel, som blir war själs fullkomlighet,
 Den ej i öfwerdåd mot himlen sig förbyter,
 Men til sit rätta gagn des tucktan lämpa wet,
 När trösta på den nåd, som för des wälfärd warar,
 Alt Wamma redes til, då gallan bittrast smakar.

Förshynens under-magt består i denna regla,
 At genom dällder gång sin höga affigt nå,
 At jordens swaga barn må deras wannagt spegla,
 Och himlens starcka hand i all ting róna få,
 Som nyttjar ondt och godt och werldsens lopp
 som så wänder,

Alt alt til höga mål och til det bästa lándet.
 Smart ögnableck och rón af denna fanning gifwes,
 I tyfsta underwerck regerar Herrans hand,
 I minsta gierning ju de största saker drifwes,
 En lánk och nödig är i werldsens hela band,
 Så skötes minsta ting, så konstigt har Naturen
 Bygt hop Insectens kropp, som en af största
 djuren.

Swad

Hwad saligt tidsfördrif, på himlens styrfel ackta,
 I Herrans höga werck hans nåd och all-
 magt se,

I hwad oss öfvergår en högre hand betrackta,
 Hwad annat kan oss tröst i nåd och plågor ge,
 Hwar skulle dygden lugn och oskuld fristad niuta,
 Om i en mild Görsyn de sig ei finge sluta?

Fast sanning tryckes ned i mårn och mörcka
 dimmor,

Hon segrar dock en gång, i liuset föres ut,
 Fast himlen dröja tycks med hämdens Dunder-
 strimmor,

De komma wäl i tid, och gifwa ondskan slut.
 Sig må i hemlig konst den mörcka lasten
 glömma,

Han skal dock täckas up och sanning honom
 dömma.

Om dygden blir förfölgd, och undertryckt på jorden,

En ort der hon skal pros, men ej belöning få,

Om genom egna fel hon stundom swag är worden,

Så skal hon genom dem fullkomligheten nå,

Görfärenhet och nöd är dygdens rätta bana

Och egen kannedom, der hon får aldrig stana.

Det blir den enda stöd, för Eder, som här liden,

Alt tro en nådig Magt sielf wakar på wårt lof,

Alt weta dygdens lön är icke satt i tiden,

Alt hålla hiertat rent i tålmod och hopp;

Alt jordiskt är förlägt, för flyctigt och förringa,

Alt en **Odödlig Siäl** beständig sällhet
 bringa.

Psal-

Psalmen 145 satt på Swenskt
Heroiskt wers.

Gudoms Måjeståt, min tillflygt, wäldige Konung,
Uphögd ware Din äros namn til ewiga tider.
Dagligen, altid, sjunga om dig jag tänker ewärdligt.
Herren är härlig, stor, öfwer all wår tankar är
Herren

Barnabarn med täflan sku ditt wälde berömma.
Om dina werk jag sjunga begär och om undrena
tala.

Alt man skal dit härliga lius förkunna, din ära,
Prisa din ömhet å nåd, rättfärdighetena wörda.
Gudhets ursprung, kärleks brun, des ewiga källa,
Tällig å mild öfwer all din werk du utgiuter en
ömhet.

All din werk, dine helige måst uphöja din allmägt,
Härlige rikets höghet, widd, utropa, berömma,
Alt sen menniskjors barn din magt och rike må fåna,
Hwilket warar och ewigt blir uti grundlösa rymder.
Herre, du drager ur ångst och nöd en fallen och usel;
Til din så ömninga hand all leswand wända sin ögon,
Rikliga fullhet gläder här alt, du mättar och
hågnar.

Werldens lopp du wisliga styr med heliga lagar,
Är ej fierran ifrån de tragne beångstade hiertan.
Herre, du hielper och hör de gudachtigas önskan
i nöden,

Skyddar den dig hyllar, å gör de galna til intet.
Nu min själ, min mun, alt fött, skapade wäsend,
Skall Guds heliga namn loffsjunga förutan all
ända.

www.books2ebooks.eu